

2000:33

Motion av Py Börjeson m.fl. (s) om behovet av att stimulera barns och ungdomars idrottande i samverkan med skolan

Nu presenteras den ena larmrapporten efter den andra om överviktiga ungdomar och en alltför stillasittande fritid bland landets barn och unga. Kroppsvikten ökar generellt sett. Många män är överviktiga redan vid trettio års ålder. Vissa grupper i samhället motionerar inte alls.

Idrottandet – eller frånvaron av motions- och idrottsutövande – har också ett tydligt klassperspektiv. Både idrottsutredningen och folkhälsokommittén pekar på att personer i lägre socialgrupper idrottar mindre än personer i högre socialgrupper. Detta gäller såväl ungdomar som vuxna.

Samtidigt ges idrotten allt mindre utrymme på skolschemat. På 1920-talet hade svenska gymnasister sex gymnastiklektioner i veckan, på 1950-talet fyra timmar. Idag anger skolförordningen att grundskoleelever ska få 106 minuters (2½ lektionstimmar) undervisning i idrott och hälsa per vecka. I många skolor används minst hälften av denna tid till teoretisk undervisning om kost, tobaksrökning mm. På gymnasiet ska ännu mindre tid, ca 1½ lektion i veckan, räcka till både praktiskt idrottande och teoretisk hälsoundervisning. När det gäller ungdomars idrottande på fritiden visade en rapport från en av stadens gymnasieinspektörer förra hösten att mer än var fjärde gymnasieelev inte motionerar alls.

Ett tilltagande folkhälsoproblem och ett minskat utrymme för idrottsutövande i skolan är definitivt ingen bra kombination. Kommunen har begränsade möjligheter att påverka omfattningen av och innehållet i skolans undervisning i idrott och hälsa, men det är ändå mycket angeläget att man understryker hur viktigt det är att skolorna uppmuntrar alla elever att delta i någon form av idrottsutövande. Vi måste finna många olika vägar att stimulera barns och ungdomars inneboende rörelseglädje och på detta sätt väcka och upprätthålla deras intresse för ett regelbundet idrottande även senare i livet.

Både i Stockholm och på andra håll i landet finns intressanta initiativ att dra lärdom av. Vid Brännkyrka gymnasium finns ett hälsopedagogiskt centrum som erbjuder stöd åt de elever som av olika anledningar inte deltar i den

vanliga idrottsundervisningen. Centrat gör hälsopro-filer och lägger upp individuella program som resulterar i att eleverna orkar mer och får lättare att koncentrera sig. Resultatet är således positivt för skolarbetet som helhet. Liknande erfarenheter har gjorts i Sundsbröskolan i Bunkeflo utanför Malmö. Här deltar alla sju- och åttaåringar sedan förra hösten i lektioner i aktiv idrott och hälsa varje dag istället för bara ett par halvtimmar i veckan. Skoldagen blir något längre, men eleverna är inte tröttare utan tvärtom piggare och mer koncentrerade än tidigare.

Elevernas rörelseglädje kan väckas till liv och stimuleras på många olika sätt. Grundläggande är dock tillgången på lokaler och vuxna ledare. Vi föreslår därför att stadens skolor uppmuntras att upplåta sina gymnastiksalar för olika former av rörelselek och pröva-på-verksamheter varje eftermiddag. Om det är praktiskt genomförbart skulle skolan kunna avsätta några timmar per vecka av gymnastiklärarens tid för denna verksamhet. På vissa skolor finns också fritidspedagoger och fritidsledare som skulle kunna involveras. Det är också naturligt att tänka sig ett nära samarbete med Stockholms skolidrottsförbund, som på flera skolor har aktiva lokalföreningar, och andra intresserade idrottsförbund, liksom med engagerade föräldrar och lokalt föreningsliv.

För att skapa ett intresse hos potentiella samverkanspartners kan det vara intressant att genomföra ett antal lokala seminarier och informationsmöten. I de föreslagna verksamheterna är det sedan viktigt att man betonar leken, inte tävlandet. Lika viktigt är det att de aktiviteter och rörelseformer som erbjuds utgår från elevernas skiftande intressen och behov, och att man då bland annat har i åtanke att eleverna kan vara såväl sekulariserade muslimer som troende kristna.

Ett projekt med likartad inriktning som den ovan beskrivna genomförs idag av Stockholms idrottsförbund. Åtta skolor deltar i projektet, som går ut på att skolornas gymnastiksalar upplåts till idrottsskoleverksamhet kl 15-17 varje dag. Tanken är att i första hand elever som inte ägnar sig åt någon idrott ska få pröva på olika aktiviteter. Detta projekt bör kunna vidgas och vidareutvecklas.

I ett längre perspektiv är det också viktigt att skolornas gymnastiksalar är utformade så att de kan utnyttjas flexibelt och av flera grupper samtidigt, eftersom det då blir lättare att anpassa verksamheten efter barns och ungdomars skiftande intressen och behov. I vår motion om idrottsinvesteringar föreslår vi därför att SISAB får pengar för att kunna bygga om gymnastiksalar för att möjliggöra ett bättre utnyttjande.

Vi är helt övertygade om att en satsning i enlighet med ovanstående skulle få mycket stor betydelse, både för enskilda barns och ungdomars välbefinnande och i ett mer långsiktigt folkhälso- och samhällsekonomiskt perspektiv.

Med hänvisning till ovanstående föreslår vi att

1. kommunfullmäktige uppdrar åt stadsdelsnämnderna och utbildningsnämnden att verka för att stadens grund- och gymnasieskolor uppmuntrar elevernas idrottsutövande i enlighet med de förslag som presenteras i denna motion
2. kommunfullmäktige uppdrar åt kommunstyrelsen att undersöka hur staden från centralt håll kan verka i motionens anda
3. kommunfullmäktige uppdrar åt idrottsnämnden och dess forskningsenhet att följa upp den verksamhet som initieras i enlighet med förslagen i denna motion.

Stockholm den 8 maj 2000

Py Börjeson

Lars Rådh

Maria Hassan